

Смрт краља Петра I – Радован Бећировић

1. Разбоље се Краљу Петре Први,
2. Од старости, од тешке болести;
3. Има старцу осамдесет љета,
4. Не одваја главе од кревета,
5. Нити може без туђе помоћи,
6. Од постеље до трпезе доћи!
7. Јер је тешко претрпио дане,
8. Проша многе борбе и мегдане,
9. Сто га јада било у животу,
10. Преживио Албанску голготу
11. И побио Југослав'и међе -
12. Што то нико није мога пређе!
13. Није шала осамдесет љета,
14. Проћ' толико мука и терета,
15. Ни панути, нити посрнути,
16. Нит' поштење људско натрунити!
17. И сад ево са смртне постеље,
18. Већ последње изговара жеље:
19. „Браћо моја и господо драга,
20. Већ је моја изнемогла снага,
21. Ја болујем, хоћу умријети,
22. Но аманет остављам вам свети;
23. „Ево књиге, браћо моја мила,
24. Што је земља небу оправила,
25. Љуб'те слогу, молите се Богу, ;
26. Нека буде као што смо рекли,
27. Да чувате ово што смо стекли,
28. Крв толику зашто смо пролили,
29. Душаново царство обновили.
30. Кома опште добро није мило
31. Све му црно и несретно било!
32. Александре, мој милосни сине,
33. Бог нека те чува са висине,
34. Пази, народ треба да се чује,
35. Нека себе срећу одлучује.
36. Вјерске мржње и неједнакости,
37. То су старе безумне глупости!
38. Ту немојте да будете прости,
39. Ми смо браћа једне народности,
40. То изусту - а душу испусти.
41. У рају му света душа дође,
42. Ту Лазара и војводе нађе;
43. Милош сједи до Лазара први,
44. А Вук пао и лежи у крви.
45. Бошко барјак више Цара храни,
46. Под барјаком борци одабрани;
47. Из љутога косовскога боја,
48. Све јунаци Душанова соја.
49. Бијаше се Марко поизмако,
50. Сједи Марко ни бриге га није,
51. Марко вино уз рамазан пије.
52. Но кад Петар пред Лазара стаде
53. И нешто му из њедра даде,
54. То бијаше књига шаровита,
55. А Косанчић узе да је чита;
56. Ова књига шаровита каже,
57. На Косову Турци да не страже,
58. Но су срећни наступили дани,
59. Признали су браћа, Муслимани,
60. Да смо једне крви и племена,
61. Но су крива проклета времена -
62. Те смо цабе крв невину лили.
63. Сад смо браћа као што смо били,
64. После много проливане крви
65. Нико нема потоњи ни први,
66. Свак вјерује у братство и слогу
67. Како хоће нек се моли Богу!
68. Када ово витезови чуше,
69. Онда њине запјеваше душе:
70. „Слава Богу на небеска поља,
71. А на земљи мир и добра воља“.
72. Сви се љутих извидаше рана,
73. Онда Лазар дозива Стевана:
74. „Да виш' сине, овога јунака,
75. Каже нема у Призрен Турака!?”
76. Краљ је ово, Петар му је име,
77. Хајде да се изљубимо с њиме.
78. Сви се с Петром изљубише редом
79. Марко иде, а све пије гредом.
80. Пред краљем се Марко поклонио,
81. А он му је гријех опростио,
82. Зашто није на Косово био.
83. И Краљевић пита за Прилепа -
84. „Кад је нестак ко је вино сипа?”
85. Јел' ми Шарац вина докучива?”
86. Јел ми Муса ишта поручива?”
87. Кула моја у каквом је стању,
88. Газе ли ми Турци по орању?”
89. Онда Реља од Пазара рече:
90. „Не будали довијек, човјече,
91. Као што си научио вазда,
92. Ој' и амо да се правиш газда!”
93. Цар се смије и војводе знане
94. Онда рече стари Југ Богдане:
95. „Ево има пет стотина љета
96. Не гледасмо бијела свијета,
97. Сада ево видимо на очи,
98. Нека који од војвода скочи,
99. Нека узме оне гусле старе,
100. Да нас мало охрабри Лазаре!”

101. Да ви'ш једног војеведе млада,
102. Тек га брци тргнули и брада,
103. Згодан као нагоркиња вила,
104. Та је младост на Косову била.
105. То бијаше Орловићу Павле,
106. Виле су га Орловићем звале!
107. Гусле узе, а отрије сузе,
108. Кад запјева на оном свијету -
109. Чак су Турци чули у ценету:
110. „Царе Лазо и властело многа,
111. Да пјевамо, да славимо Бога
112. Који изли своју милост благу,
113. На нашу нам домовину драгу
114. Те сад неће Европу молити,
115. Какве ће им законе кројити!
116. Црна Горо, лучо нетрнута,
117. Хвала тебе по хиљаду пута -
118. С тебе нам је долазила зрака,
119. Те претече живот у јунака!
120. Кад је Павле са гулама престо
121. Петар сједе с Лазарем на престо
122. И његова достојанства с њијем
123. Те га зову Петром Великијем!